

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ—ΑΡΙΘΜΟΣ 281

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΔΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΠΑΙ ΕΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΙΛΔΙΖ.-ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ Μ. ΒΕΖΥΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ "ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ"

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΑΣ ΤΩΝ ΣΟΥΛΤΑΝΩΝ

Εόνει, ἀνήκοντες εἰς διαφόρους ἐθνικότητας, καὶ ἀναμένοντες εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ περίτερον τὴν διέλευσιν τοῦ Σουλτάνου, μεταβαίνοντες εἰς τὸ προσκύνημα.

ἀμφιβάλλῃ διὰ αὐτοὺς διαπλασθεῖσαι νεαραὶ ὑπάρξεις θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιστῶσιν ἐπὶ πλέον εἰς τοὺς δυσαρέστους ἐπηρεάς τῆς ζωῆς; Ἡ λατρεία τοῦ πλοῦτου μετὰ δεκάδα γενεῶν ἐξασκουμένων κατὰ τῆς διαλυτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος θὰ ἐφθανε νὰ διαφθεῖρῃ τὰς ψυχὰς μας.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΝΤΙΚΟΙ

Μόλις ἐσκόπισε ἀπὸ τὸ κατάστημά της ἡ δεσποινὶς Βαλεντίνη ἐπὶ τὸν δρόμον καὶ παρυσιάσθη εἰς τὴν ὁδὸν Σιωντίνης.

Ἦτο ὥραία, ... Μόλις, ἴσως... Μαλλὶς σταχυτὰ, μάτια κυανῶ, δέρμα ὑγρὸν, μετὰ μελαγχολικὸν μειδισμόν της, εἶχε εἰς τὸ ὄλον της αὐτὸ ἀσθενικόν... Κοιμή; ... Οὐτε γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ τίποτε. Δεσπότη, μετὰ καταπονήν καλῶς σχηματισμένην, εἶχε τὸ διακριτικὸν αὐτὸ κομψὸν παρουσιαστικόν, τὸ ὁποῖον ἔχουν αἱ κατασκευάζουσαι τὴν κομψότητα τῶν ἄλλων γυναικῶν.

Εἰς τὸν νεῦμα τοῦ Ἑρρίκου ἐκίνησε εἰς βαθεῖαν πέσιον τὴν πολυθρόναν ὅπου ἐξηφανίσθη ὁ λόκληρος.

Ἄο' οὐ ἀντήλλαξαν μερικὰς τυπικὰς λέξεις ὁ Ἑρρίκος εἶπε μειδιῶν;

ὅπου δὲν εἶχε ποτὲ φαντασθῇ. Γὰρ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Βαλεντίνην ν' ἠρξοιστεῖτο καὶ αὐτὸς. Διὰ τῆς ἐρωμένης του, ἠθάνετο μίαν ἀνανέωσιν τῆς καρδίας του καὶ τοῦ ἐαυτοῦ του. Τῆς εἰδείκεν ὅτι τὸ Παρίσι. Διεσκέδασε νὰ τὴν καλωσῆσῃ, νὰ τὴν στολίσῃ, νὰ τὴν δείξῃ εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰ μεγάλα ἐστιατόρια. Αὐτὸς ὁ χορτασμένος ἠσθάνετο ὁρσέας νεανίου. Οὕτως διέφρευσεν ὁ Μάρτιος καὶ αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Ἀπριλίου.

Ἔνα πρωὶ ἡ Βαλεντίνη εἶπε.
— Ἀγάπῃ μου, πρέπει νὰ ταξιδεύσωμε...
Ποῦ θὰ πῶμε τώρα; ...

Ἔνα τὰ μέρη ὅπου πάντες, ὅλας τὰς περιήμους πόλεις, ὁ Ἑρρίκος ἄλλως τὰς εἶχε ἐπισκεφθῇ μετὰ τὴν ἰδίαν πικρίαν εἰς τὴν καρδίαν. Ἐξάρκα εἶπε στὴν Βαλεντίνην:

— Διάλεξε! ...

Ἦ Βαλεντίνη γνωρίζουσα ὅτι ὅλος ὁ κόσμος πηγάζει εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ μὴ ἀρροσχομένη εἰς τὰ συνειδημένα, ἐδιάλεξε τὴν Ἰσπανίαν, περὶ τῆς ὁποίας εἶχε λάβει ρομαντικὴν ἰδέαν ἀπὸ τὰς κάρτ-ποστάλ.

— Τὴν Γρενάδα ἰδίως πόσον ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν Γρενάδα! ...

Ἀνεχώρησαν σὺν νεοπανθροῖ. Διασκεδάζων ὁ Ἑρρίκος τῆς εἰδείκεν τὰ μυστεῖα καὶ τὰ ἄλλα ἀξιοπεριεργα. Αἱ ἡμέραι ἦσαν ὥραιαι, αἱ ἐσπέρας θεαμαὶ, αἱ νύκτες μεγαλοπρεπεῖς. Χωρὶς νὰ βιάζωνται καὶ κάμνοντες τὰ κέρειά τους διέφρευσαν αἶψα τὴν Καταλωνίαν. Τὴν

— Δὲν πρέπει νὰ σοὺ κικλορῶν φίλε μου. Δὲν σοὺ ὑπεσχέθη καὶ νὰ κοιτῇσῃ τὴν συμφορὴν τὴν ὅποιαν θέλεις νὰ διαλύσῃς σήμερα. Ἐπὶ τῆς θαλασσιᾶς καὶ εὐθυροῦ. ... Θὰ ἤρξῃ μὴ νὰ ἀλλοτρίωσῃ ὅπως εἶ. ... Διὰ σοῦ. ... Ἄλλα δὲν μπόρεσα. ... Τὸ ἐγπέναι τοῦτο εἶμαι ἡ ἰδία ἡ ἐξ ἡμερῶν πρὸ δύο μηνῶν. ...

Ὁ Ἑρρίκος παρετήρησε τὴν Βαλεντίνην, τὴν τὸν ὠγρὰν ὑπὸ τὴν σελήνην καὶ μετὰ κάποιο παράπονον, τῆς εἶπε:

— Ἐγὼ ποῦ νόμιζα ὅτι μ' ἀγαποῦσες! ...
Τότε καὶ ἡ Βαλεντίνη σφίγγεται μετὰ χάριν πλησίον του.

— Εἶχα ἓνα ἔρωτα, φίλε μου, ἓνα ἔρωτα ἀγνίστουτον. Δὲν ἀξίζει νὰ στὰ διηγῶμαι τώρα. ... Ἦτο κοινὴ περιπέτεια' εἶχα καρδιά περὶ παλαιὰ τότε. ... Τότε, καταλαβαίνει; ... Μποροῦσα νὰ ριθῶ σ' ὁ Σηκουάνα ἀμέσως. ... Ἐπ' ὀμίσησιν νὰ τὸ σκεθῶ καλὰ καλὰ, εἶχα καρὶν. ... Ἐπειτα ἐπικέθη ὅτι μαζὺ σου, ἦτο περὶ ὥραϊον, περὶ ποιητικόν. Γὰρ θυμῶσιν ἐπιθυλοῦσα ταξεῖν, ὥραϊον περιβάλλον. ...

Τὴν ἤκουσε ἀναττανάζων ὁ Ἑρρίκος. Ἐπειτα, ἐξέστεινε τὸν βορχισμόν του, καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη...

— Τότε κύτταξε ἐδῶ... Ἦ Γρενάδα κοιμᾶται τόσο ὥραϊα... Ἦ ρινοσκιπὴς Σιέρρα σχεδὸν ἀόρατος εἶνε τόσο διαρκής! ... Καὶ ὁ Δάρος ποῦ τρέχει στὰ πόδια μας, μουρμουρίζει τόσο μελοδικά! ... Εἶται εὐχαριστημένη;

— Ναὶ εἶπεν ἡ Βαλεντίνη... εὐτυχῆς.
— Νὰ ὅτι χρειάζεται! ... προσέθετε ὁ Ἑρρίκος...

Καὶ τὴν ἐπομένην, ὁ Δάρος, ἐπὶ τῆς ἀμυγδαλῆς τοῦ ἀπέθετε δύο πτώματα σφίγγοντα γκαλιανένα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΟΓΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ

Μία τῶν ὠφελιμωτέρων καὶ ἀξιοπροσεστέρων μορφῶν τῆς κοινωνικῆς εὐεργεσίας, κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ, τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς ὑπερτιμῆσεως, εἶνε ἡ τῶν οἰκονομικῶν καὶ λαϊκῶν ἐστιατορίων.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ σιρ Θ. Λίπτον ἐνεκαίνισεν τὸν θεσμόν, ἰδρύσασα λαϊκὸν ἐστιατόριον ὅπου μετὰ 45 λεπτὰ ἔχει κανεὶς τὸ ἐξῆς γεῦμα: Σοῦπα, ψητὸν, χορταρικά, ποινδύγκα, καφὲν ἢ τέιον. Ἐπειτα ἡ τιμὴ ὑψώθη εἰς 50 λεπτά, ἀλλὰ μετὰ ἓνα πινάκιον ἀκόμη. Κατόπιν πολλὰ τοιαῦτα ἐστιατόρια ἰδρύθησαν.

Εἰς τὴν Γερμανίαν, πολυάριθμα εἶνε τὰ εὐθηνὰ λαϊκὰ ἐστιατόρια, ὅπου δύναται κανεὶς νὰ φάγῃ μετὰ 50 λεπτά. Ὑπάρχουν ἐπίσης ἀπειροὶ ἐμποροὶ ἀναφυκτικῶν πλανοδίων μετὰ 3 λεπτά ἔχετε ἓνα κυάθιον τέιον, μετὰ πέντε λεπτά ἓνα ποτήριον γάλα κλπ. Εὐρωστοὶ καὶ καθαρότατοι νεάνιδες κάμνουν αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πλανοδίου ἐμποροῦ. Ἐπειτα ὑπάρχουν τὰ λαϊκὰ μαγειρεῖα δι' ἀφωρόστους καὶ γεῦμα καταλλήλων δι' ἀναστροφόντας, δὲν στοιχίζει πλέον ἢ 60 λεπτῶν.

Καὶ εἰς τὴν Ἑλβετίαν πολλὰ προδοιοὶ ἐγένοντο ὑπὸ τὴν ἐποψίαν αὐτῆν. Μόνον εἰς τὴν Ζυρίχην ὑπάρχουν ὀκτὼ οἰκονομικὰ ἐστιατόρια, τὰ ὁποῖα δίδουν ἓν ἑκατομμύριον γεύματα τὸ ἔτος μετὰ τιμὴν 40—60 λεπτῶν.

Θαυμάσια εἶνε καὶ τὰ ἐν Λυὼν τῆς Γαλλίας, οἰκονομικὰ ἐστιατόρια Μαντζίνη. Αἰδοῦνται μεγάλοι, φαίνεται καὶ καθύριαι, φαγητὰ καθαρά καὶ νόστιμα. Μετὰ 50 λεπτά ἔχει κανεὶς ἄρτον, κρέας, χόρτα καὶ 50 δράμια οἶνον.

Καὶ ἐν Παρισίοις εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ρόστιλδ ἰδρυθὲν οἰκονομικὸν ἐστιατόριον, μετὰ 60 λεπτά ἔχει κανεὶς ἄρτον, κρέας, οἶνον, χόρτα καὶ τυρόν! Ἀλλὰ ὁ ὕσκολος εὐρίσκει κανεὶς θέσιν!

Ο λοιπός οεσποίνης αυτοσ αρσεί, Η Βαλεντίνη τὸν ἐκύτταζε μὲ τὰ μεγάλα γλυκὰ μάτια τῆς :

— Καὶ σέ; κύρις, εἶπε μὲ δειλὴν φιλαρέσκειαν, πῶς τὸ βρῖσκετε ;

— Ὡ ! θαυμάσιον ἀπολύτως ! ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ ἀπηλπισμένος.

Σύμφωνος ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ σχεδίου των, εἰσῆλθον εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ Ἑρρίκος εἶχε καθῆσαι ἐπὶ τοῦ γραφείου του καὶ ἡ Βαλεντίνη τακτοποιήσασα τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματός τῆς εἶχε ξαπλωθῇ στὴν πολυθρόνα, ὅαν νὰ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ἐκεῖ, τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆς.

— Ἡ ἀγγελία ἀνέφερε διασκεδάσιν δύο μὴνῶν... παρετήρησε ἡ Βαλεντίνη.

— Τὴν βρῖσκετε μικράν ;...

Ἡ Βαλεντίνη ἐλογόρισε :

— Ἐλῶμε σήμερα 4 Μαρτίου... Τὰς 4 Μαΐου θὰ εἶναι καλά.

— Λοιπὸν τὸ ἐσπέρας τῆς 4 Μαΐου τὸ ὁρισμὲν καὶ οἱ δύο. Ἀλλὰ ἔως τότε, ἅς κάνωμε ὅτι μπορέσωμε γιὰ νὰ διασκεδάσωμε τὰς τελευταίας μας ἐβδομάδας... Σὰς ἀρέσουν τὰ ταξείδια ;...

— Δὲν ξέρω τὰ ταξείδια μου εἶνε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Λεπικ εἰς τὴν ὁδὸν Μετμπού, καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Μετμπού εἰς τὴν ὁδὸν Λεπικ ὅπου ἐργάζομαι.

— Τότε λοιπὸν θὰ κυττάζωμε νὰ δοῦμε ἕνα ὁρᾶσι μέρος, γιὰ νὰ τελειώσωμε τὰς ἡμέρας μας.

— Ἀκριβῶς ὥριον περιβάλλον, αὐτὸ ζητοῦσα καὶ ἐγώ...

Με ὀρθαλμοὺς λάμποντας ἡ Βαλεντίνη τῶρα ἦτο θελκτικωτάτη. Τὸ λεπτόν της πρόσωπον εἶχε ἐναλλάξ τί τὸ παιδικὸν καὶ σοβαρόν.

— Ὡ ! εἶνε ἔξοχο !... Εἶπε ὁ Ἑρρίκος.

Μετὰ κομιότητος, προσεκάλεσε εἰς δεῖπνον τὴν νέαν φίλην του, διὰ τὸ βράδυ. Μετὰ χάριτος ἥτις δὲν ἦτο παιδική, ἀλλὰ καὶ οὕτε συνειθισμένη περὶ τὰ τοιαῦτα, ἐδέχθη αὐτὴ συμπαγῆ, θέατρον, καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐσπέρας ἥτις τὴν εἶχε θηλωθεὶς ἀνερχομένη εἰς τὸ ἀμάξι τοῦ Ἑρρίκου, ἐδέχθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Σπουτίνην.

Εἶχε ἕνα θαυμάσιον σωματικὸν παιδικό, λεπτό, ὥριον. Ἀποφασισμένη δὲν ἠθέλησε, οὕτε μίαν ἀπὸ τὰς μετρομηκέας ὥρας τῆς ὑπάρξεώς των, νὰ χάσῃ εἰς ψευδεῖς καὶ προσποιημένας σεμνότητας.

Ὅταν τὸ πρῶτόν, ὁ Ἑρρίκος εὐρέθη περικλυτῶς ἐκείνης, διὰ τὸ παρελθόν τῆς ὁποίας δὲν ἐγνώριζε τίποτε, τοῦ ἐφάνη ὅτι ἦσαν ἀρχαῖοι φίλοι, πάλαιοι ἐρασταί.

Ἀπὸ τότε ἤρχισε δι' αὐτὸν ἀνοιξίς τὴν

Χαίρις νὰ βιάζονται καὶ κινῶντες τὰ κέρη τους, διέτρεξαν οὕτως τὴν Καταλωνίαν, τὴν γηραιάν Ἀσχαλωνίαν, τὴν ποταμὴν Καστίλλην καὶ τὴν φιλήδονον Ἀνδαλουσίαν. Διὰ τῆς ἐρωμένης του ὁ Ἑρρίκος, καὶ διὰ τῶν φιλημάτων τῆς ἡσθάνετο τὴν ψυχὴν τῆς Ἰσπανίας, τῆς μόλις δημοιουμένης πρὸς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην ἐνεκα τῶν ἡθῶν καὶ τῶν ἐθίμων τῆς.

Ἠγάπα τὴν κίνησιν τῶν ὁδῶν, τὸ ἐσπέραι, τὴν σκιάν τῶν βαρέων καθεδρικών ναῶν τὸν αἵματηρὸν ἥλιον τῶν ταυρομαχιῶν καὶ εἰς τὰ γέλη τῆς Βαλεντίνης, ἥτις ἐθαζε τὴν «μαντίλλα» ἐδοκίμαζε τὸ φόρεμα τῶν σιγαροποιῶν, εἰσάναθε τοὺς χοροὺς τῶν ἀθιγγανῶν, τὰ τραγούδια τῶν ἀγωνιστῶν, ἐθαύμαζε βλέπων τὸ ἴδιον μελαγχολικὸν μεσίδιμα. Πολλὰκις θύαν αὐτὴ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ δωμάτιόν της τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ ἀκουστικῶς εἰς τὸ παράθυρον ἐσπυλλογίζετο τὸ παρελθόν, τὴν ἀγγελίαν εἰς τὴν ἐφημερίδα, τὴν ἐλευσίαν τῆς Βαλεντίνης... Τί εἶνε τὸ πεπρωμένον, ἡ παιδικὴ ἀστείότης, ἡ τύχη...

Ἐν τούτοις ὁ Ἀπρίλιος ἐτελείωνε καὶ ὁ πόθος τῆς Βαλεντίνης εἶχε πληρωθῇ ἦσαν εἰς τὴν Γρενάδα. Θυμῶνες τῆς Ἀλάμπρας καὶ τοῦ Ζενεαλὲρ τακτικοὶ εἰς τὸ Ἀλβείτιν δὲν εἶχον τελειώσῃ ἀκόμη τὰς καλλονὰς τῆς ἐρωτικῆς αὐτῆς πόλεως ἀνθρώπος ἐκτεταμένου ἐπὶ πρῶτον λόφῳ. Ὁ Ἑρρίκος ἐνόμιζε ὅτι ἔζη ἐν ὁνείρῳ ἡ καρδία του ἀνέλυετο εἰς ἀγάπην καὶ εἰς ποίησιν ὅταν τὸ ἐσπέρας στὸν ἔρημον περίπατον τῆς Ἀλμαδέας μὲ τὸ γέρι στὴ μέση τῆς ἐρωμένης του ἐδοκίμασε ἀκροάζομενος τὸν μακρονδὸν θόρυβον τοῦ ἄρουρου ὅστις ἐκυκλῶτο πέριξ τῆς ἀποκοιμισμένης Γρενάδας.

✱

Πλὴν τὸ τέρας ποῦ εἶχαν ὁρίσει καὶ οἱ δύο ἔφαθεν καὶ τὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ Μαΐου πῆγνιναν καὶ οἱ δύο στὸν τακτικὸν περίπατό τους σιωπηλοί. Ὑπὸ Ἀφρικανικὴν τελεήνην ἢ στυμμένη πόλις ἐκρίνετο μὲ ἀπίστευτον διαφάνειαν. Ὁ Ἑρρίκος κρατοῦσε τὴν Βαλεντίνην σφιγχὰτὰ πλησίον του.

Καὶ οἱ δύο ἡκολούθησαν τὴν ἴδιαν σκίψιν.

— Σκέψου, εἶπε ἡ Βαλεντίνη εἶνε ἡ βροδὴ τῆς τελευταίας ἡμέρας μας...

— Ναι ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος. Τὸ ἴδιον συλλογίζομαι καὶ ἐγώ... Ἀλλὰ δὲν θέλω πεῖν νὰ πεθάνω ἐγώ... Οἱ δύο αὐτοὶ μῆρες μαζί, μου εἰσαν ἀπὸ ἑλλης ἀπόψεως τὴν ζωὴν... Καὶ συ ἀγάπη μου δὲν ἀλλάξεις γνώμην ;...

— Μία ὑπόθεσις εἶνε πάντοτε ὑπόθεσις ἀπήντησε βραδύως ἡ Βαλεντίνη.

Πάλιν ἐτίωπνεν καὶ ἐξηκολούθησαν προχωροῦντες πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου πρὸς τὸ βαθύτερον μέρος τοῦ γηπέδου. Σιγά, σιγά ἡ Βαλεντίνη ἐπανέλαθε.

ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΑΙ ΑΚΡΙΣΙΑΙ ΤΟΥ ΚΟΥ ΚΑΒΒΑΔΙΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΛΑΜΠΑΚΗ

Ε'.

Ἀφοῦ δὲ ἐξιστόρησέ τινα ὅτι ὁ ναὸς τῶν Πατρῶν ἔχει γενικὸν σχέδιον Βυζαντινόν, περὶ οὗ θὰ ἀναφέρωμεν εἰς τὴν τρίτην δι' αὐτοῦ μερίδα, τίς ἡ ἐπιστημονικὴ τοῦ ἀνθρώπου κατάστασις, διασύρων μὲ δημοσίᾳ ὅτι αὐτὸς ἀνεκάλυψεν ὅτι οὕτε τὰ σχέδια εἶδον, τὸ δὲ ἐλαττήριόν μου ἦν ποταπὸν, ἐφ' ὧς ὡς τις ἀλέκτωρ νικητὴς στὰς καταβοῇ μου : «ὁρίστε λοιπὸν ποῖα εἶνε ἡ ἐπιστημονικὴ πίστις τοῦ κ. Λαμπάκη».

Καὶ πάλιν εὐχαριστοῦμεν τὸν κ. Ἀδαμαντίου, διότι κάμνει γνωστὸν τὴν ἐπιστημονικὴν μου πίστιν εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντάς με Ἀθηναίους καὶ τοὺς εἰδικούς σοφοὺς τῶν ἑνῶν Πανεπιστημίων, οὓς, ἐπὶ 25ετίαν πέμπων αὐτοῖς ἔργα μου, κατάρθουν ἢ τοὺς νάπακτῳ ὀνομαζοντάς με ὡσαύτως σοφὸν συνάδελφον.

Ὁ κ. Ἀδαμαντίου εἶνε νέος, ἔχει στάδιον πρὸ αὐτοῦ ἰδοῦ πῶς ἐνόμιζε, ἢ τὸν ἐδίδαζεν ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ ἀρχὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ του σταδίου.

✱

Ἀλλὰ προχωροῦμεν, (τί ὅμως πρῶτον τί δ' ὕστατον νὰ εἰπωμεν, ἀφοῦ ἐπληρώθη ἡ ἐκορέσθη ἡ ἀτμοσφαῖρα συκοφαντιῶν, ἐμπαιγμῶν καὶ ἀνεπιστημονικῆς δεινῆς, τοῦ ὧς μεγάλου φωστήρος ἀπαιτείαντος νεανίου τούτου) καὶ εἶνε ἀνάγκη ὀλίγον νὰ προχωρήσωμεν, ὥπως ἴδωμεν μέχρι τίνος βάλλει ὁ κύριος οὗτος τῆς κοφαντίας τὰ βέλη.

Εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν συνέδριον ἐδείξαμεν «πόση ἐργασία ὅφ' ἡμῶν (ἐνὸς ἀτόμου) συνετελέσθη. Παρουσιάσαμεν τόσιν, ὅσιν σχολαὶ ὀλόκληραι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ παρουσιάσωσιν.

Ἐπιθυμεῖτε νὰ τὴν ἀκούσητε ; βλέ

πετε ταύτην ἐν τῷ Ζ' Δελτίῳ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχ. Ἐταιρείας (σελ 29-62). Πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ οἱ φίλοι μὲ συνεχώρησαν. Παρουσίασα αὐτοῖς κατακόμβας ἰδίας μελέτης καὶ καταμετρήσεως (Romean).

Ἰδίαν ἀνάγνωσιν φυλακτηρίου καὶ ἐξέφρασα εὐχὴν συνεχδόσεως τῆς ἐν Σμύρνῃ πεντατεύου μετὰ τῆς ἐν Βυζαντίῳ ὀκτατεύου, διὰ τὰς ἐν τῇ πεντατεύῳ τῆς Σμύρνης λαμπρὰς μινυογραφίας καὶ ἐν τέλει ὀλόκληρον σύστημα μουσειονομίας, ἥτοι ἐπιστημονικῆς διατάξεως ὁρθοδόξου Χριστ. Ἀρχ. Μουσείου.

Τότε ὁ μὲν κ. Στρυγόφσκης πολὺ δικαίως εἶπεν ὅτι καιρὸς πλέον καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπιστήμονες ν' ἀρχίσωσι νὰ δεικνύωσιν στοργὴν καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὰς Χριστ. ἀρχαιοτήτας, ἀφοῦ ἤδη ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν κ. Στρυγόφσκην πόση ἡ παρ' ἡμῖν, ἀδιαφορία περὶ τῶν μελετῶν τούτων, ὁ δὲ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα κ. Μαρούνης ἀφοῦ συνεχῶς ἡμᾶς καὶ δημοσίᾳ ἠγχήθη καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ ἐγράφη ὅτι εὐχεται νὰ δοθῇ ἀνάλογος χῶρος πρὸς ἐκθεσιν τῶν ἀντικειμένων τοῦ Χριστ. Μουσείου, οὗ ἐξῆρε τὴν σπουδαιότητι τῶν ἐν αὐτῷ ἀντικειμένων, αἵτινα εἰς μόνον εὖρε ἐμπαιγμοῦ καὶ σατυρισμοῦ ἄξια, ὁ θέλων νὰ φέρῃ τὸν εἰδικὸν τίτλον τοῦ Βυζαντινολόγου κ. Ἀδαμαντίου.

Τὰ συγχαρητήρια δὲ ταῦτα πῶς διατυποῖ καὶ διαστέφει ὁ κ. Ἀδαμαντίου; ὅτι οἰκτιρόντες με οἱ ξένοι καὶ δὴ ὁ κ. Στρυγόφσκης εἶπεν.

«Ὅτι καιρὸς καὶ πλέον καὶ ἐν Ἑλλάδι ν' ἀρχίσῃ ἡ συστηματικὴ μελέτη τῶν σπουδῶν τῆς Χριστ. Ἀρχαιότητος ἢ διὰ νὰ μεταχειρισθῶ αὐτὰς τὰς λέξεις τοῦ κ. Ἀδαμαντίου «καιρὸς πλέον ν' ἀρχίσῃ ἐν Ἑλλάδι ἐπιστημονικωτέρα ἐρευνα τῶν Χριστιανικῶν πραγμάτων» λησμονεῖ δὲ ὁ κ. Ἀδαμαντίου ὅτι ὁ κ. Στρυγόφσκης εἶπεν ὅτι εὐχεται νὰ ἰδρυνθῇ καὶ εἰδικὴ Βιβλιοθήκη τῶν μνημείων τῆς Χριστιαν. Τέχνης.

✱

Ἀνέγνω ὁ κ. Ἀδαμαντίου τὸ δυσμενὲς δὲν ἀνέγνω καὶ τὸ εὐμενές.

Ἐν τῷ Byzant. Zeitschrift λέγει περ

ΕΙΣ ΤΟΝ «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΝ».

ΚΡΥΨΗ ΓΟΝΔΟΛΑ

κυμάσινον Ἐνετικὸν μυθιστόρημα, μὲ σειρὰν πρωτοτύπων, χρωματιστῶν εἰκόνων

παραμονήν του εἰς τὸ ἡμέτερον Πολυτεχνικὸν μαθητῆς τῆς Σχολῆς τῶν Πολιτικῶν Μηχανι-

411

ἔργων μου ὅτι εἶναι ἐπιστημονικὰ ὑφίστης ἀξίας (Hohe wert). Κατὰ πόσον δὲ μὲ ὤκτειραν οἱ ξένοι ἐπιστήμονες διὰ τὰς ἀνακαινώσεις μου ἀποδεικνύει καὶ τοῦτο ὅτι ἀμέσως αὐτῶν ἕνεκα τρεῖς Ἀκαδημαῖαι καὶ ἑτεραι ἀρχαιολογικαὶ σχολαὶ μὲ ἀνηγόρευσαν ἑταῖρον αὐτῶν καὶ μοὶ ἀπέτειραν καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ αὐτῶν διάστημα.

Ἐνθὺ δὲ οἱ ξένοι οὕτως ἐνθουσιωδῶς καὶ εὐμενῶς ὑπεδέχθησαν τὰς ἀνακαινώσεις μου, εἰς μόνον ὁ κ. Ἀδαμαντίου ἐθεώρησεν αὐτὰς ἀναξίας λόγου, ὅς δ' εἶπεν καὶ οἱ κτιρμοὺ ἀξίας.

✱

Προχωροῦμεν.

Ὅμιλῶν περὶ τοῦ κ. Diehl συμπλέκει οὕτως ἐπιτηδεύει τὰς φράσεις του ὁ κ. Ἀδαμαντίου, ὥστε νὰ ἀφίγη νὰ ἐννοηται ὅτι ὁ κ. Diehl εἶπε πρὸς περὶ ἐμοῦ δι' ἑλλαμβάνω τὸν Παιρσιὰ δι' ἀνθρώπον κατὰ τὸν μῦθον καὶ τὸ ὄνομα μιᾶς Μονῆς ὡς ὄνομα ἡγουμένου καὶ ὅτι μὲ συμβουλεύει νὰ ἀναγινώσκω καὶ τὸν Bayet.

καλαμπρανὴν ὅτι διαλαλεῖ ὁ πατήρ του. Καὶ οἱ διαβαίνοντες περίεργοι ἴστανται πρὸ

Αὐθωρεὶ ἐγράψαμεν εἰς τὸν κ. Diehl νὰ γράψῃ ἡμῖν ρητὴς ποῦ ἐξελάβομεν τὸν Παιρσιὰ δι' ἀνθρώπον καὶ τὸ ὄνομα Μονῆς ὡς ὄνομα ἡγουμένου· μέχρι τῆς ὥρας οὐδὲν ὁ κ. Diehl ἡμῖν ἀπήντησεν.

Ἄλλ' ἡμεῖς, δι' ὅ,τι ἐμπαῖζει ἡμᾶς, οὐδέποτε τοιοῦτό τι ἐλάθομεν, θὰ δεῖξωμεν ὅμως ἐν τοῖς ἐπομένοις, ὅτι αὐτὸς ὁ ἐμπαῖζων ἡμᾶς κ. Ἀδαμαντίου ἐπαθε τοιοῦτο.

✱

Νὰ προχωρήσωμεν ἀκόμην εἰς τὴν μερίδα ταύτην τῶν καθ' ἡμῶν ὀνκοφαντιῶν τοῦ κ. Ἀδαμαντίου :

Ἄλλ' οὐκ ἐπαρκέσει ἡμῖν ὁ χρόνος καὶ δι' ἄλλας ἡμῶν ἀδολογίας νὰ φροντίσωμεν· ἄλλως ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν ἀναγνώστην ἀνακόποντες ταύτας ἐρχόμεθα εἰς τὸ β' περὶ τοῦ κ. Ἀδαμαντίου μέρος, εἰς τοὺς ἐν γένει καθ' ἡμῶν καὶ τῆς ἐπιστάτης ἐμπαιγμοῦς.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. ΛΑΜΠΙΑΚΗΣ

Υφηγητὴς τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας

ιδέας θὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἀφήσῃ εὐρύτητα ἐνεργείας εἰς τὸν εἰδικὸν περὶ τὴν βιβλιοφυλίαν.

Πρόκειται νὰ ἀποκτήσῃ ἡ πρωτεύουσα ἱδρυμα ἀνεκμιθευτήτου χρησιμότητος, καὶ καλὸν θὰ εἴνε νὰ γίνῃ προσηκόντως ἡ μέλλουσα ὀργάνωσις.

ιν

ΠΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΕΙΑΚΟΝ

Συσσίτιον ἀπέτυχε καὶ διελύθη. Εἶνε μοιραῖον, φαίνεται, νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ γινεταί τι παρ' ἡμῖν πρὸς βελτίωσιν τῆς διαίτης καὶ ἐν γένει τῆς ζωῆς τῶν φοιτητῶν. Πουθενὰ ἄλλαχού δὲν ζοῦν οἱ φοιτηταί τόσο κακὰ, ὅσω ἐδῶ. Οὔτε οἰκήματα κατέλληλα ὑπάρχουν, οὔτε κέντρα ἀναψυχῆς, οὔτε ἐν γένει ὀργάνωσις ἰδιαίτερου βίου, ὅπως γίνεταί ἄλλαχού.

Ἀφίνομεν κατὰ μέρος τὴν πνευματικωτέραν καὶ ἠθικωτέραν ὑπόστασιν τοῦ Πανεπιστημείου μας. Τὸ ἱδρυμα τοῦτο δὲν εὗρισκεται πλέον εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του καὶ πρὸ πολλοῦ ἔπαυσε παρακολουθεῖν τὴν πρόοδον τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης. Ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ στενότης τοῦ πνεύματος τὸ κατέστρεψαν.

Ἐννοεῖται ὅτι καταλέγονται εἰς τὸ διδάσκον προσωπικὸν καὶ ἄνδρες ἔχοντες ὅπως ἀξίαν· ἄλλα τί σημαίνει; Ἐπρεπε τὸ ὅλον νὰ εἴνε ἐναρμονίως ὁργανωμένον.

— Πάνε δι' ὀργάνειας τὰς ὁποίας ἔχουν ἄλλοτε ἀφήσῃ εἰς τὴν μέσσην.

— Πολλὰ παρόποντα διαβιβάζονται εἰς τὸν λ. Λεβιδῆν ἐκ μέρους τῶν κατοικούντων εἰς τὴν συνοικίαν Πλάκας διὰ τὴν ἀσφάλειάν των.

— Τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καθημερινῶς κλέπτουν καὶ ληστεύουν εἰς τοὺς δρόμους.

— Ἐν ἐκ τῶν παρὰ τῶν των εἶνε ἀκόμη καὶ ἡ σκαιότης καὶ οἱ τρόποι τοῦ ἀστυνόμου των κ. Πολυχρονίου.

— Ὅταν πᾶνε νὰ τοῦ καταγγείλουν καμμιὰ κλοπὴ τοὺς πέρνει ἀπὸ μπροστὰ μὲ τῆς βροσιῆς.

— Καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἐφαρμόζει, ὡς λέγουν οἱ παρατηνομενεὶ διότι δὲν κατορθώνη νὰ συλλάβῃ κανένα ἀπὸ τοὺς κλέπτας.

— Ὁ κ. Λεβιδῆς διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τοὺς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ φροντίσῃ.

— Τὰ τραῦμα φροντίζουν τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ μὴς ἀφήσουν κάπως ζωηροτέρας ἀναμνήσεις.

— Καὶ κάθε τόσον ἐκτροχιάζονται καὶ ἀπλώνονται εἰς τοὺς δρόμους ὅπως ὁ παλαιστῆς Μανωλοῦδης μὲ τὴν κοιλιὰ.

— Πῶς θὰ δείξουν καὶ αὐτὰ ὅτι μὴς ἀποχαιρετοῦν !!

— Ὁ κοιλιὰς τῦφος κάμνει θραύσιν εἰς